

A

ΜΕ ΤΗΝ ΚΑΡΔΙΑ ΤΟΥ να χτυπά δυνατά, ο Παύλος μπήκε με αποφασιστικότητα στη σκηνή. Στο μυαλό του τα λόγια του σκηνοθέτη· το βλέμμα του άθελά του παρατήρησε φευγαλέα την κατάμεστη αίθουσα και μετά στράφηκε εκεί που έπρεπε να στραφεί, προς την κατεύθυνση που στεκόταν εκείνη. Με τον προβολέα να τον ακολουθεί κατά πόδας, προχώρησε προς το καθορισμένο σημείο, άκουσε τη μουσική να δυναμώνει και είδε τη μορφή του να προβάλλεται στη μεγάλη οθόνη. Έκλεισε τα μάτια βγάζοντας έναν αναστεναγμό, ως όφειλε να κάνει, και όταν τα ξανάνοιξε, η οθόνη είχε χωριστεί στα δύο, με τη δική της μορφή να καλύπτει το άλλο μισό.

Πότε την είχε ερωτευτεί; Απ' όταν την είδε, δε χωράει αμφιβολία. Πότε ήταν η πιο ευτυχισμένη μέρα της ζωής του; Όταν στην ανοιξιάτικη εκδρομή την είχε κάνει να γελάσει κι εκείνη τον είχε κοιτάξει στα μάτια και του είχε χαμογελάσει, μ' ένα χαμόγελο τόσο άμεσο, τόσο πλατύ, τόσο αγαπησιάρικο, τόσο... συναρπαστικά υποσχόμενο. Μετά τον είχε αφήσει να της κρατήσει το χέρι και να τη φιλήσει στο μάγουλο. Στα χείλη δεν το είχε τολμήσει. Τα χείλη της, τα πανέμορφα χείλη της, σαν ζωγραφιά, μια υγρή και υπέροχη ζωγραφιά. Κι αμέσως η ερώτηση για την πιο δυστυχισμένη μέρα της ζωής του, και η προφανής απάντηση: μόλις δύο μέρες πριν, στις 12.35, λίγο πριν από το τέλος του διαλείμ-

ματος στις πρόβες, όταν είδε τον Αλφόνσο να τη φιλάει. Όταν τους είδε να φιλιούνται. Όχι. Καλύτερα όταν τον είδε να τη φιλάει, γιατί εκείνη του φάνηκε ότι δεν ανταποκρινόταν. Τουλάχιστον γι' αυτό προσευχόταν.

Και σήμερα είχε έρθει η μεγάλη μέρα. Τώρα ξεκινούσε η μεγάλη στιγμή. Αυτός κι εκείνη πρωταγωνιστές στην κορυφαία παράσταση των σπουδαστών του Γκάρεκ. *Το Στοιχείο των Ανθρώπων*. Το έργο εξακολουθούσε να κάνει θραύση στα σημαντικότερα θέατρα του κόσμου. Με επαγγελματίες ηθοποιούς, με τους καλύτερους των καλύτερων. Τι έκπληξη κι αυτή όταν ο δάσκαλος τους είχε ανακοινώσει την πρότασή του. «Γι' αυτή την περίοδο προτείνω να ανεβάσουμε μια διασκευή του *Στοιχείματος των Ανθρώπων*». Τρεις μέρες μετά, περνούσε οντισιόν για το ρόλο του άγγελου. Κι εκείνη για το ρόλο της Θεοδώρητης. Καμιά άλλη φυσικά δε θα μπορούσε να είναι καλύτερη γι' αυτό το ρόλο. Καμιά.

Κοίταξε την οθόνη, πήρε μια βαθιά ανάσα και με όλη τη σοβαρότητα και την υποκριτική δεινότητα των είκοσι τριών του χρόνων ξεκίνησε το ρόλο του:

«Μου αρέσει την άνοιξη να κάθομαι μπροστά στο ανοιχτό παράθυρο και να με φυσάει το αεράκι μεταφέροντας τις μυρωδιές του κήπου.

»Μου άρεσε όταν ξηπνούσα στην αγκαλιά της αγαπημένης μου.

»Μου άρεσε όταν μπορούσα στο τέλος της μέρας να λέω “Θεέ μου, ασ μην αλλάξει τίποτε!”».

ΤΗ ΝΙΚΗ από μικρή τη φώναζαν αγοροκόριτσο, και δεν είχαν άδικο. Έπαιζε με μανία ποδόσφαιρο με τ' αγόρια, έπαιρνε μέρος στις πλάκες και στις ζαβολιές τους, με κορίτσια πάρε δώσε πολλά δεν είχε, τα μαλλιά κοντοκουρεμένα, τα ρούχα ατημέλητα, μες στη σκόνη και στις λάσπες. Η Νίκη έμενε με τη γιαγιά της, γιατί ο πατέρας τούς είχε εγκαταλείψει όταν εκείνη ήταν ακόμη μωρό και η μητέρα της είχε πεθάνει.

Πρώτη επαφή με το νόμο στα δεκατέσσερα. Για μια μαλακία, για να δείξει ότι ήταν αντράκι σαν κι εκείνους, βουτήξανε διάφορα από ένα πολυκατάστημα, τους τσακώσανε στο ταμείο. «Μόνο μην το πείτε στη γιαγιά μου», είχε ζητήσει απ' τους αστυνομικούς, κι εκείνοι την είχαν γράψει και είχαν σηκώσει το τηλέφωνο με μια άγρια ικανοποίηση. Φυλακή δεν έκανε, γιατί ο μπαμπάς ενός απ' τους κολλητούς είχε λεφτά, γιατί ο δικηγόρος ήταν καλός ή μπορεί και η δικαστίνα να τους λυπήθηκε, ποιος ξέρει; Τη γλίτωσε με αναστολή. Στο σχολείο τα πράγματα δεν είχαν πάει καλύτερα· εκεί η αναστολή είχε εξαντληθεί προ πολλού, οι αποβολές διαδέχονταν η μία την άλλη, για πολλά και διάφορα. Ένας μαθηματικός μόνο –τον είχαν στις δύο τελευταίες τάξεις του λυκείου– είχε πει κάποτε στη γιαγιά «Η εγγονή σας είναι χαρισματικό παιδί» και τις είχε караφλιάσει και τις δύο. Από τότε τον είχε συμπαθήσει, και η συμπάθεια διήρκεσε ένα ολόκληρο εξάμηνο, μέχρι τη

στιγμή που ο τύπος τής είπε κάτι περίεργα για τα πράσινα μάτια της, που δεν ήταν πράσινα, αλλά καστανά, και κοίταζε σαν καθυστερημένος ανάμεσα στην μπλούζα της προσπαθώντας να δει το στήθος της. Όταν αργότερα τον έφερε στη μνήμη της, γελούσε –«το δικό μου στήθος; Μα καλά, τελείως ανώμαλος ήταν; Τότε ήμουν ακόμη πιο λεπτή από σήμερα»–, αλλά του αναγνώριζε κάποια δείγματα καλής κρίσης, εκτός κι αν όλο αυτό ήταν διαίσθηση και μόνο. Η ουσία ήταν ότι η Νίκη, αν και διάβαζε από ελάχιστα έως καθόλου, πέρασε στο πανεπιστήμιο, στο Μαθηματικό. Το μέγα, το ανήκουστο θαύμα, η απόδειξη της δύναμης της θαυματοργής εικόνας της ενορίας κατά τη γιαγιά.

Για τη Νίκη το ότι δε διάβαζε για το σχολείο ήταν κάτι φυσικό. Όπως επίσης φυσικό ήταν ότι διάβαζε οτιδήποτε εξωσχολικό έπεφτε στα χέρια της. «Όταν σε αναγκάζουν να κάνεις σεξ ενώ δεν το επιθυμείς, λέγεται βιασμός και τιμωρείται. Σωστά τιμωρείται. Γιατί με τη μάθηση να είναι διαφορετικά; Δεν το καταλαβαίνω».

Τέσσερα χρόνια φοιτήτρια, πολιτικά ανένταχτη. Τέσσερα χρόνια με σκουλαρίκια σε ό,τι μπορούσε να τρυπηθεί, πειραματίστηκε με όποια ουσία κυκλοφορούσε χωρίς να εξαρτηθεί, άλλαζε εραστές με τη συχνότητα της Μεγάλης Αικατερίνης, δοκίμασε τα χρώματα του ουράνιου τόξου στα μαλλιά της, πολύ τσιγάρο, πολύ ποτό, πολύ τάβλι, πολύ σινεμά και πολλά βιβλία –πάρα πολλά επισημονικής φαντασίας–, πολύ χέβι μέταλ και σκληρό ροκ, πολλά γραμμένα συνθήματα στους τοίχους της περιοχής –ορισμένα δικής της έμπνευσης–, αλλά και για κάποιο περίεργο λόγο συνδρομή στο Μέγαρο (την πλήρωνε η γιαγιά). Εκεί, κάθε φορά απτόητη, να συγκεντρώνει πάνω της αμέτρητα βλέμματα αποδοκιμασίας, και τα έξυπνα, πανέμορφα, καστανά της μάτια να λαμπυρί-

ζουν όλο και περισσότερο και να ακτινοβολούν ένα αίσθημα ευχαρίστησης αλλά και ανωτερότητας κάθε φορά που έβγαινε μετά τις παραστάσεις στη Βασιλίσσης Σοφίας με προκλητικό βάδισμα, τσιγάρο κι ένα ειρωνικό χαμόγελο στα χείλη και μια διάθεση ανάμεσα σε υπερδιέγερση και μελαγχολία.

Τέσσερα χρόνια. Ούτε μήνα παραπάνω. Το Σεπτέμβριο της χρονιάς που αποφοίτησε έφυγε για μεταπτυχιακά, με υποτροφία, στο Πανεπιστήμιο του Στάνφορντ στην Αμερική.

Νωρίτερα, έχει προλάβει να πονέσει πολύ δύο φορές. Η μία είναι όταν το Φεβρουάριο πεθαίνει η γιαγιά, κι έπειτα όταν τον ερχόμενο Μάιο ακούει τον άντρα που ένα μήνα πριν εξακολουθούσε να τη διαβεβαιώνει για το απόλυτο του έρωτά του να της ζητάει να χωρίσουν επικαλούμενος ζητήματα αδικίας και δικαιοσύνης. «Μα η απόσταση είναι αγεφύρωτη, μάτια μου. Μείνε και θα είμαστε μαζί, αλλιώς... Αλλιώς εγώ ούτε να έρθω ούτε να περιμένω μπορώ. Θεωρώ ότι, αν συνεχίσουμε, δε θα είναι δίκαιο για μένα, καταλαβαίνεις;»

Δεύτερη επαφή με το νόμο σε επεισόδια στην επέτειο του Πολυτεχνείου. Η εξουσία για τη Νίκη, πέραν όλων των άλλων, ήταν και θα παρέμενε αναξιόπιστη, χυδαία, αλλά και συγχυσμένη και ενοχική.

Αγαπημένες ταινίες το *Μπλέντι Ράνερ* και ο *ET* –την *Επαφή* την είδε αργότερα στην Αμερική–, αγαπημένοι συγγραφείς οι Σαγκάν και Ασίμοφ. Διαβάζει πάντως ό,τι πέφτει στα χέρια της, συχνά πυκνά σπαταλάει το χρόνο της σ' ένα υπόγειο, όπου ακούει διάφορους φαντασιόπληκτους και προβληματικούς να μιλάνε για επαφές τρίτου τύπου και για μεταφυσικές εμπειρίες. Πηγαίνει, τους βρίζει, τα βάζει με τον εαυτό της, υπόσχεται ότι δε θα ξαναπατή-

σε εκεί μέσα και ξαναπηγαίνει. Εκεί γνωρίζει και τη μοναδική της φίλη, κάποια Νεκταρία, με την οποία δείχνει να κολλάνε, μέχρι τη μέρα που η Νεκταρία, όντας μαστουρωμένη, της αποκάλυπτε την εξωγήινη προέλευσή της και της προτείνει να πάνε στο Σούνιο στο ναό και να πηδήξουνε μαζί στο κενό. Όταν η Νίκη αρνείται, η Νεκταρία βγάζει έναν ελβετικό σουγιά και τη μαχαιρώνει στο μπράτσο, ενώ της λέει: «Ξέχνα το Σούνιο, κι ο πέμπτος όροφος μας κάνει». Καθώς η Νεκταρία την τραβάει προς το παράθυρο, η Νίκη αντιστέκεται, βρίσκει μια βρόμικη κούπα του καφέ, την αρπάζει και την κοπανάει με όλη της τη δύναμη στο κεφάλι της Νεκταρίας. Είναι η τελευταία φορά που η Νίκη κάνει χρήση LSD και μιλάει με τη Νεκταρία.

Τρίτη επαφή με το νόμο για κατοχή και χρήση απαγορευμένων ουσιών. Ζει ακόμη η γιαγιά, η Νίκη παρακαλεί το Θεό και ορκίζεται ότι, αν τη βγάλει καθαρή, θα κόψει τα πάντα. Από θαύμα, τη βγάζει καθαρή και τηρεί τον όρκο της, με εξαίρεση το αλκοόλ και το «μαύρο», μια και τη στιγμή που έδινε τον όρκο η αλήθεια είναι ότι άλλα, πολύ πιο σκληρά πράγματα είχε κατά νου.

Η Νίκη πιστεύει στο Θεό. Με το δικό της τρόπο. Σύμφωνα με τη θεωρία της, ο Θεός υπάρχει και είναι καλός, τους δε ανθρώπους τους έχει δημιουργήσει για να υπηρετήσουν το δικό του καλό σκοπό. Υπάρχουν τρεις δυνατοί τρόποι επικοινωνίας με το Θεό: τα μαθηματικά, οι τέχνες, με κυρίαρχη τη μουσική, και τα όνειρα. Στο δεύτερο έτος γνωρίζει έναν τύπο –αργότερα έγινε καλόγερος στο Άγιον Όρος– ο οποίος τη βοηθάει να ολοκληρώσει τη θεωρία της. Ο μετέπειτα καλόγερος την πείθει ότι ο Θεός μιλάει με τα όνειρα, ακούει με την προσευχή. Για τα μαθηματικά και τις τέχνες δε συμφωνεί. Η προσευχή λοιπόν απαιτεί έναν κατάλληλο χώρο, χώ-

ρο απαλλαγμένο από αρνητική ενέργεια, κατά τα λεγόμενά του, δηλαδή οποιονδήποτε ναό, ορθόδοξο, καθολικό, βουδιστικό, τζαμί, οτιδήποτε... αρκεί να είναι τόπος λατρείας, με την εξαίρεση βέβαια των εβραϊκών συναγωγών, μια και εκεί, για ευνόητους λόγους, οι χώροι όχι μόνο δεν είναι καθαροί, αλλά αντίθετα γεμάτοι από κάθε είδους αρνητική ενέργεια. Στη συνέχεια επεκτείνει την κατήχησή του σε πεδία με μπόλικη έως απύθμενη αντισημιτική συνωμοσιολογία και παρά τρίχα να καταστρέψει τα πάντα. Ριζώνουν όμως στο μυαλό της Νίκης τα περί χώρων λατρείας και προσευχής. Έτσι, η θεωρία της ολοκληρώνεται μέσα της ως εξής: ο Θεός ακούει με την προσευχή, μιλάει με τα όνειρα, αποκαλύπτεται με τα μαθηματικά και, τέλος, τέρπει και απολαμβάνει με τη μουσική. Από τότε, η Νίκη συνηθίζει να μπαίνει σε εκκλησίες όταν δεν έχει λειτουργία, να ανάβει ένα κερί και να προσεύχεται-διαλογίζεται επί ώρα.

Στο πανεπιστήμιο περνάει όλα τα μαθήματα με σχετική άνεση, πηγαίνει ανελλιπώς στο Μέγαρο –για κάποιον άλλο περίεργο λόγο, διαχωρίζει την κλασική μουσική, «τα υπόλοιπα είδη είναι για καύλα», λέει, «όχι για ψυχοκάθαρση»– και τότε περίπου βλέπει το όνειρο με τον Χάρισον Φορντ και το μέλλον. Στο όνειρο ο Χάρισον Φορντ της προτείνει να της πει το μέλλον με αντάλλαγμα το σεξ. «Μεγάλο αντάλλαγμα, τι να σου πω!» σχολιάζει αργότερα με χιούμορ σε παρέες εφήμερες, στον τόπο όπου το ρολόι είναι πάντοτε δέκα με έντεκα ώρες πίσω σε σχέση με την Ελλάδα. Έκτοτε, πολλοί απ' τους εραστές της σε στιγμές κορύφωσης αποκτούν τη μορφή του γνωστού Αμερικανού ηθοποιού.

2

ΣΤΗΝ ΑΜΕΡΙΚΗ την υποδέχονται με περιέργεια, γιατί έχει σκοράρει σχεδόν άριστα στο φοβερό και τρομερό ειδικό μαθηματικό μέρος του GRE. Προηγουμένως, έχει απαντήσει στην αίτηση για βίζα ότι ποτέ της –να, λόγω τιμής– δεν είχε ανάμειξη με κανενός είδους ανατρεπτικές ομάδες. Ναρκωτικές ουσίες; Ποτέ των ποτών!

Την πρώτη μέρα εμφανίζεται στη γραμματεία με δύο μόνο διακριτικά σκουλαρικάκια στα αφτιά, μαλλιά βαμμένα καστανά, στο φυσικό της χρώμα, τζιν που δεν του λείπει κανένα κομμάτι και φρεσκοπλυμένο μακό. Κρατάει δυόμισι εβδομάδες –τόσο κάνει να πετάξει τα «λέπια» από πάνω της– και τα μαλλιά βάφονται κόκκινα της φωτιάς, επανέρχεται το πενήντα τοις εκατό των κρίκων, ενώ ένα ψαλίδι σκίζει τα γόνατα του τζιν.

Στο Στάνφορντ μένει τρία χρόνια και φεύγει χωρίς να αποφοιτήσει. «Γλίτωση απ' τη μαλακισμένη την τελετή αποφοίτησης», λέει αργότερα. Στο Μαθηματικό μένει μόνο μέχρι το πρώτο τρίμηνο. Η όλη ατμόσφαιρα του αμερικανικού πανεπιστημίου, με τις παρουσίες και τις υποχρεωτικές εργασίες, της θυμίζει τα μαθητικά της χρόνια και της τη δίνει. Πολλή ιεραρχία, πολλή πίστη στην αυθεντία του συστήματος, πολλή δουλειά, πολύ ανταγωνισμός, πολύ έξω απ' όλα όσα θέλει και πιστεύει. Όσο αφορά τα μαθηματικά, συνειδητοποιεί μέσα σε τρεις μήνες ότι σε μεταπτυχιακό επίπεδο εκτός του ταλέντου χρειάζεται και μπόλικος ιδρώτας, αλλά κυρίως ότι αρχίζει να εξειδικεύεται πέρα από τα πεδία που την ενδιαφέρουν. «Κάθε δεσμός μοιραία θα φτάσει στο τέλος του, έστω κι αν οι μεγάλες αγάπες δεν ξεχνιούνται ποτέ», φιλοσοφεί. Το διάβασμα βιβλίων συνεχίζει να

αποτελεί σταθερή αξία. *Ώρες ώρες αισθάνομαι ότι δεν ξέρω τίποτε κι ότι θέλω να μάθω τα πάντα*, σκέφτεται. Υπάρχει βέβαια και μια καινούρια αγάπη στον ορίζοντα –σχεδόν πάντα υπάρχει–, κι αυτή δεν είναι άλλη απ’ τους υπολογιστές. Τμήμα Υπολογιστών, Τομέας Ρομποτικής λοιπόν, τρεις μόλις μήνες μετά τον ερχομό της στην Καλιφόρνια· ρίχνουν και οι κομπιουτεράδες μια ματιά στο GRE της και την υποδέχονται μετά βαΐων και κλάδων. Της δίνουν υποτροφία, της δίνουν κι ένα γραφείο μαζί με άλλους τρεις κι η Νίκη πέφτει με τα μούτρα στο νέο της έρωτα εκπλησσοντας τους πάντες.

Τότε κάπου κάνει το πρώτο της χάκινγκ. Διαπιστώνει ότι ο διπλανός της και συμφοιτητής της με τα χοντρά γυαλιά παίρνει συχνά μια έκφραση αποχαύνωσης σαν να αυνανίζεται όταν κοιτάζει συγκεκριμένες απογευματινές ώρες το e-mail του, και αυτό φυσικά την ντριγκάρει. Σπάει τον κωδικό του στο πανεπιστήμιο, στη συνέχεια σπάει όλους τους κωδικούς που διαθέτει ο τύπος σε διάφορους δικτυακούς τόπους και νιώθει απερίγραπτη ευχαρίστηση. «Καύλα», όπως λέει εκείνη. Το επόμενο βήμα περιλαμβάνει τους κωδικούς όλων όσοι την ενδιαφέρουν στο τμήμα, συμπεριλαμβανομένων συμφοιτητών, καθηγητών, αλλά και σε δύο περιπτώσεις συζύγων καθηγητών, με άκρως γαργαλιστικές μάλιστα αποκαλύψεις. Σούπερ καύλα. Μέχρι εκεί το πράγμα είναι ελεγχόμενο και σχετικά αθώο. Η κατηφόρα αρχίζει μετά τη γνωριμία της με τον Ρατζίβ – αλλά αυτή η ιστορία πρέπει να περιμένει τη σειρά της, γιατί προηγούνται οι μηχανόβιοι και η λέσχη για τα ούφο.

Η ΕΠΑΦΗ ΜΕ ΤΟΥΣ ΜΗΧΑΝΟΒΙΟΥΣ έγινε μέσω του Ρον, ενός εξη-
ντάρη που έπαιζε μπόουλινγκ. Ο Ρον ήξερε από ηλεκτρολογικά
και εργαζόταν ως τεχνικός στο εργαστήριο ρομποτικής. Στο ύψος
της, ηλιοκαμένος, με πυκνά γκριζα γένια και μακριά μαλλιά, μη-
χανόβιος στο ντύσιμο και στο φέρσιμο, με αχνά γαλάζια μάτια.
«Αυτά τα άτιμα την έκαναν τη δουλειά». Το γραφείο του Ρον ήταν
γεμάτο με αφίσες που έδειχναν είτε μηχανές είτε γκόμενες – είτε
γκόμενες πάνω σε μηχανές. Η Νίκη το πρόσεξε, έκανε κάποιο
σχόλιο, αυτός της απάντησε κάτι χαριτωμένα προκλητικό και με-
τά «Από πού είσαι;», «Δουλεύεις καιρό εδώ;», κουβέντα στην κου-
βέντα της πρότεινε στα ίσα την ίδια μέρα να την κεράσει ένα πο-
τό. «Όταν με κάρφωσε με τα αχνά γαλάζια μάτια του, παρέλυσά». Τον περίμενε να τελειώσει το ωράριό του, μια κι εκείνη δεν είχε
–οι μεταπτυχιακοί φοιτητές φυσικά και δεν είχαν ωράριο–, και σε
λίγο αισθάνθηκε τον αέρα της Καλιφόρνια να της χαϊδεύει το πρό-
σωπο πάνω στην καλογουαλισμένη Harley. Από κει και μετά ήξε-
ρε ότι, αν της το ζήτηγε, δε θα μπορούσε να του το αρνηθεί. Εδώ
που τα λέμε, ακόμη κι αν δεν της το ζήτηγε εκείνος, ίσως να έπαιρ-
νε εκείνη την πρωτοβουλία. Τελικά της το ζήτησε μετά από τρεις
μπύρες και δύο γύρους μπόουλινγκ με την πρόφαση της βραδινής
βόλτας προς τον ωκεανό. Εκεί τη φίλησε, τη χούφτωσε, τον χού-
φτωσε κι αυτή, αλλά δεν προχώρησαν παραπάνω, γιατί δεν το εί-
χε κάνει ποτέ της πάνω σε μηχανή, κι αυτό την τρόμαζε.

«Πάμε κάπου;» τον είχε ρωτήσει.

«Δηλαδή πού;»

«Σπίτι σου;»

«Πάμε καλύτερα στο δικό σου;»